

ren for forsikringen om virkningen fremover for førtidspensionisterne.

Men alligevel vil jeg godt fastholde, at der er altså usikkerhed i befolkningen med hensyn til, hvad de offentlige ydelser egentlig dækker: Hvad kan jeg egentlig få, når jeg får brug for det? Det synes jeg er uhensigtsmæssigt på mange måder, og derfor ville det være godt, hvis man kunne tegne en klar profil af, hvor det er, man gerne vil hen.

Så vil jeg sige, at Centrum-Demokraterne mener, at når vi taler om de grupper, som er uden for ATP-området, ville det være en god idé, at man fremover udbyggede denne ordning, så den kommer til at omfatte alle de pensioner, der i dag er uden for arbejdsmarkeds-pensionerne.

Jeg synes også, det er værd at bemærke fra CD's side, at den forskellighed, der er gældende i de enkelte menneskers aktive liv, forsvinder jo ikke, fordi man bliver pensioneret, og det er derfor oplagt at motivere til egenpensionering over for dem, der har en mulighed for det. Men samtidig er det så sandelig vores opgave at sørge for, at de, der ikke har haft disse muligheder, skal have et fornuftigt forsørgelsesgrundlag. Hele spørgsmålet kommer til at afhænge af, om folkepensionen og det fulde tillæg fortsætter uændret med den aftalte regulering, eller om en ændring f.eks. kommer til at indebære en model, hvor grundbeløbet bliver mindre til fordel for en tillægspension efter ATP-modellen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 6 af Villy Søvnald (SF) og Jes Lunde (SF) (se foran) forkastedes, idet 22 (SF, DF og EL) stemte for, 78 (S, V, KF, CD, RV, FP og KRF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre småbørnsfamilier nedsat arbejdstid.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 21/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Forslagsstillerne lægger ligesom i juni måned op til, at fuldtidsansatte forældre til børn under 7 år skal have ret til en ugentlig nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer med en lønkompensation svarende til mindst den maksimale dagpengesats. Efter forslaget vil arbejdsgiveren få kompensation fra staten, når forældrene gør brug af deres ret, forudsat at der ansættes erstatningsarbejdskraft.

Forslaget begrundes med, at børnefamilier ønsker mere tid sammen, og det imødekommer regeringens børnepakke ikke, siger forslagsstillerne.

Siden regeringens børnepolitiske redegørelse i juni 1998 har regeringen arbejdet med udspil til en fremadrettet børnefamiliepolitik. Ikke mindst et familievenligt arbejdsmarked har været højt prioriteret i de drøftelser, som Arbejdsministeriet har haft med arbejdsmarkedets parter.

Efter en indledende trepartsdrøftelse hos mig blev der nedsat en teknisk arbejdsgruppe, som har overvejet mulighederne for en mere fleksibel børnepasningsorlov og muligheder for tilpasninger af ferieloven, og som endelig har opstillet et katalog over mulige initiativer, som kan skabe mere familievenlige arbejdspladser. Blandt mange delelementer kan nævnes mulighed for flekstid, telehjemmearbejde, deltid, omsorgsdage og muligheden for at tage børn med på arbejde. Ved en afsluttende trepartsdrøftelse den 23. oktober har arbejdsmarkedets parter tilkendegivet en række synspunkter i forbindelse med arbejdsgruppens rapport, og regeringen har i den forbindelse pålagt sig selv at forberede et udspil.

Som jeg allerede nævnte i min tale i juni, er regeringen opmærksom på, at familiepolitik også handler om, hvordan vi skal indrette vort samfund, så vi får tid til hinanden og med hin-

anden. Men det handler også om, at der skal være balance mellem det offentliges ansvar og familiens ansvar. Det er kun familierne selv, der kan prioritere og tilrettelægge deres hverdag, så der er balance mellem arbejdsliv og familieliv.

Regeringen lægger fortsat vægt på, at både mænd og kvinder er aktive på arbejdsmarkedet, og samfundet stiller til gengæld en stadig bedre og bredere social service til rådighed. Efter regeringens opfattelse er vejen frem, at man på virksomhederne udvikler familievenlige arbejdspladser.

Beslutningsforslaget forudsætter, at der bevilges offentlige midler til finansiering af den kompensation, som arbejdsgiveren ifølge forslaget skal yde den ansatte. Dette er der fortsat intet statsfinansielt grundlag for.

Forslagsstillerne fremhæver, at forslaget også vil have en beskæftigelsesfremmende virkning, fordi arbejdsgiveren kun får kompensation, hvis der ansættes erstatningsarbejdskraft.

Børnefamilierne er imidlertid ofte en kernegruppe på arbejdsmarkedet, som der er brug for, når vi i dag er tæt på, at der er flaskehalsproblemer trods en vis ledighed. Den samlede arbejdsmængde vil falde, hvis vi bevilliger børnefamilierne mere fritid. Det vil igen påvirke vores velfærd, og derfor tænker regeringen i andre baner.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er noget, der tyder på, at de afholdte gruppemøder er ved at være slut, så vi har ro herinde nu, og jeg vil så give ordet til hr. Kramer Mikkelsen.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Enhedslistens tale om bedre forhold for børnefamilierne er, synes vi, lidt lumsk, fordi den ligesom sirenernes sang lokker og forfører. Ideen om mere tid til børnefamilierne er jo en sympatisk holdning, men når principperne bag tilbudet står alene og ikke længere er indhyllet i skønsang, men mere er omgivet af noget, der er lidt mere virkeligt, nemlig fakta om arbejdsmarkedsforhold, er det tydeligt, hvorfor vi ikke kan bakke forslaget op.

Arbejdsministeren har i sin tale fremført, hvilke initiativer regeringen siden juni måned har arbejdet med for netop at forbedre børnefamiliernes forhold. Som man kunne høre, er der skabt markante forbedringer, siden arbejdsministeren startede de netop afsluttede treparts-

forhandlinger, og ligeledes er der taget initiativ til, at regeringen kommer med et udspil. Det er altså ikke, fordi Socialdemokratiet ikke vil børnefamiliernes bedste, at vi stemmer imod forslaget her.

Vi mener i Socialdemokratiet, at forslaget ligger uden for det område, vi i Folketinget skal beskæftige os med. Det ligger nemlig inden for det aftaleretlige område, og det må også Enhedslisten acceptere. Det er fortsat Socialdemokratiets holdning, at forhandlingssystemet er vejen frem, når der skal indgås aftaler om større fleksibilitet på arbejdsmarkedet. Vi blander os normalt ikke i arbejdsmarkedets forhandlinger, og med undtagelse af forårets indgreb, hvor det var uundgåeligt, er det heller ikke noget, vi har planer om at gøre. Derudover er det vores opfattelse, at forslaget ikke vil være håndterbart for landets virksomheder og offentlige institutioner, der som noget forholdsvis nyt netop i disse år begynder at kæmpe med flaskehalsproblemer.

Enhedslistens rosede ord om, at forslaget vil være udgiftsneutralt, er ikke Socialdemokratiets opfattelse; tværtimod vil forslaget skabe kaos på arbejdsmarkedet, fordi de virksomheder, der har mange småbørnsforældre ansat, vil få alvorlige problemer. På de arbejdspladser vil kolleger, der har børn over 7 år eller ingen børn har overhovedet, nok også have svært ved at forstå den forskelsbehandling, de skal udsættes for.

Socialdemokratiet ser gerne, at arbejdsmarkedet bliver mere fleksibelt, og derfor glæder vi os over, at regeringen allerede gennem trepartsforhandlingerne har taget initiativ til, at dette bliver virkelighed. Men indgreb af denne karakter stiller vi ikke op til.

Kristian Jensen (V):

Der er mange eksempler på, at man med de bedste intentioner kan foreslå det værste vås, og dette beslutningsforslag er et af eksemplerne.

Venstre mener ikke, at vi herinde skal til at bestemme, om børnefamilier skal have nedsat arbejdstid eller ej. Vi mener, at spørgsmålet om nedsat arbejdstid er et arbejdsmarkedsspørgsmål og først og fremmest et spørgsmål for den enkelte forælder, noget, man selv skal vælge. Man skal selv vælge at prioritere sine børn frem for sit arbejde og sin indtægt, og derfor er det ikke noget, vi skal stille økonomiske midler til

rådighed for og dermed prioritere ned andre steder.

Enhedslisten har skrevet i forslagens bemærkninger, at børnefamilierne ønsker mere tid sammen. Det kunne man jo godt sætte spørgsmålstegn ved, især når man ser de sidste opgørelser over, hvad der egentlig er sket med de omsorgsdage, der blev indført med det ulykkelige indgreb i forårets konflikt. Vi kan også se det på, at netop under konflikten valgte mange af de forældre, som havde tid til at være sammen med deres børn, fordi de ikke blev trukket ud på blokadevagter, ikke at tage dem ud af deres daginstitutioner.

Derfor mener vi, at forudsætningen for, at der er noget ved, at forældrene er sammen med deres børn, er, at de aktivt har truffet det valg, og vi kan fuldt ud tilslutte os de øvrige bemærkninger, arbejdsministeren gjorde.

Venstre afviser forslaget.

Jens Heimburger (KF):

Jeg vil starte med at sige til Enhedslisten, at der var nogle børnefamiliemedlemmer i dette Ting, der ville have det bedre, hvis der ikke ustandselig blev fremsat beslutningsforslag, som bare er genfremsættelser.

Nu har jeg kun været medlem siden marts, og jeg vil sige det samme, som jeg sagde i foråret: Vi tror ikke på denne slags forslag. Vi mener for det første, at det er en unødvendig indblanding på arbejdsmarkedets aftaleområder, og også at det oftest bedst kan afgøres mellem den enkelte og arbejdspladsen. Endelig er der tale om en prioritering, hvor vi så i givet fald ville prioritere en slags statsbetalt fritid, godt nok med et meget kønt og pænt sigte.

Men vi kan ikke få det hele. Det er det, det drejer sig om, det er det, politik drejer sig om, og derfor vil vi fravælge den slags tilskudsordninger, som der lægges op til her. Vi sagde under debatten om den børnepolitiske redegørelse, at vi skal koncentrere os om de 4 pct. af børnene, som er omsorgssvagede. Det er dem, vi skal bruge flere ressourcer på, det er ikke alle de andre, der som helhed klarer sig godt.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes nok, at forslaget fra Enhedslisten er en smule stereotyp, og at det måske ikke stemmer så meget overens med de konkrete forslag, som er kommet fra de faglige organisationer – senest fra FOLA, altså

Landsforeningen af Forældre i Daginstitutioner – og den form for orlovstænkning, man har dér.

Jeg vil dog også gerne sige, at SF er enig i det hovedsigte, der ligger bag Enhedslistens forslag, nemlig ønsket om mere tid, for det er også et af SF's centrale krav. Men vi mener, det er mere relevant at diskutere nogle af de orlovsforslag, som er kommet, bl.a. fra SiD og Kvindeligt Arbejderforbund og HK, og også det, som senest er kommet fra FOLA. Vi vil gerne være med til at diskutere spørgsmålet, men vi synes, det er vigtigt at diskutere det i en sammenhæng, hvor arbejdsmarkedets parter er med, så derfor finder vi umiddelbart ikke, det er rigtigt at lovgive om det. Der bør lægges op til – og det kan man så ændre forslaget til – at regeringen opfordres til at tage kontakt med arbejdsmarkedets parter, for at det her forslag fra Enhedslisten, ligesom så mange andre forslag, kommer til at indgå i drøftelser om, hvordan man får sikret en mere fleksibel børnepasningsorlov og også en bedre økonomisk dækning, ikke mindst for de lavere indkomster.

Mogens Andreassen (DF):

Dette forslag fra Enhedslisten er en genfremsættelse om at sikre børnefamilier nedsat arbejdstid.

Der er netop i foråret i forbindelse med indgrebet i overenskomsterne på arbejdsmarkedet indført to omsorgsdage for forældre med børn under 14 år, hvor forældre enten kunne vælge at være sammen med deres børn eller modtage lønudbetaling for de to dage.

En netop foretaget undersøgelse har vist, at hovedparten af forældre har foretrukket at få udbetalt løn og helt ser bort fra udnyttelse af omsorgsdagene til at være sammen med deres børn.

Nu kommer Enhedslisten så med et beslutningsforslag om nedsættelse af småbørnsfamiliers arbejdstid med 7 timer pr. uge med lønkomensation på mindst den maksimale dagpengesats.

Hvad er det, Enhedslisten vil med dette, når de to omsorgsdage ikke benyttes?

I bemærkningerne til forslaget står der, at børnefamilierne ønsker mere tid til at være sammen. Det er der altså ikke meget, der tyder på.

Jeg mener, det er utrolig naivt at tro, at en nedsættelse af arbejdstiden på de 7 timer vil blive brugt efter hensigten. Man vil derimod snarere skaffe sig yderligere indtægter andre

steder eller benytte fritiden til andre formål end samvær med børnene.

Hvis Enhedslisten virkelig alvorligt mener, at forældre skal være sammen med deres børn, så bør fru Jette Gottlieb og hr. Frank Aaen nok mere koncentrere sig om forældres manglende ansvarlighed over for børnene. Børn helt ned til 10-11-års-alderen render på gaden om natten, drikker spiritus, deltager i kriminalitet som tyveri og vold og er helt uden for forældrenes kontrol. Her er der virkelig en opgave at tage fat på, nemlig en holdningsændring, hvor Enhedslisten kunne være med til at øve en påvirkning, sådan at forældre lever op til det ansvar, det er at opdrage børn til at blive ansvarsbevidste mennesker.

Jeg finder samtidig, at det foreliggende forslag er et indgreb i virksomhedernes ret til selv at bestemme ansættelse af medarbejdere og til deling af frihed til den enkelte medarbejder.

Til dette forslag kan vi kun sige, at vi klart må afvise det.

Anders Samuelson (RV):

I Det Radikale Venstre mener vi også, det er vigtigt, at børnefamilier får mere tid sammen. Vi ønsker en større fleksibilitet for børnefamilierne på arbejdsmarkedet. Men vi mener ikke, at denne form for forslag, der bliver behandlet her i dag, er vejen frem.

Forslagsstillerne ønsker, at staten skal give lønkomensation svarende til mindst maksimal dagpengesats til de forældre, der ønsker nedsat arbejdstid. Et sådant forslag kan vi ikke støtte fra Det Radikale Venstres side.

For det første mener vi, det er samfundsøkonomisk uholdbart, og for det andet er det ikke rimeligt i så stort et omfang at særbehandle børnefamilier i forhold til andre grupper på arbejdsmarkedet.

Børnefamilierne må selvfølgelig også selv bidrage økonomisk, hvis de vil have mere fritid sammen med deres børn. De må også selv tage et ansvar for at skabe mere tid til deres børn i den travle hverdag, for det er jo i den sidste ende kun den enkelte familie, der kan prioritere, så familien får mest mulig tid sammen.

Men det er vigtigt at få forbedret børnefamiliernes vilkår, og derfor overvejer regeringen også i øjeblikket, hvordan der kan skabes et mere familievenligt arbejdsmarked. Det kunne bl.a. ske ved at gøre den eksisterende børnepasningsorlov mere fleksibel.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Det skal blive meget kort.

Forslaget her det går ud på, at børnefamilierne kan få nedsat deres arbejdstid for at passe deres børn.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det er et arbejdsmarkedsanliggende og ikke noget, vi kan lovgive for herinde.

Som det er sagt, har vi jo i øvrigt været igennem en konflikt her i foråret. I forbindelse med den greb regeringen ind, og der blev indført to omsorgsdage, så man kunne vælge mellem, om man ville være hjemme og passe sine børn, eller om man ville arbejde.

Nu viser det sig ved flere undersøgelser i dagbladene, at forældrene ønsker at arbejde, at få nogle flere penge. Derfor mener vi absolut, at forældrene selv skal vælge, om de vil arbejde, og hvor meget tid de vil bruge på deres børn.

Så vi kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Som de fleste andre partier mener vi i Kristeligt Folkeparti, at det er en god ting med mere tid til børnene, men beslutningsforslaget her mangler fleksibilitet.

Vi vil gerne se problematikken i en større sammenhæng. Beslutningsforslaget er økonomisk for flot, det mangler valgfrihed, og derfor kan vi i Kristeligt Folkeparti ikke tilslutte os det.

Jette Gottlieb (EL):

Statsministeren udtalte den 19. februar 1998, at regeringen bl.a. ville gå til valg på, at der skulle skabes en større sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, og det gennemgående tema i forespørgselsdebatten i foråret, det, det virkelig drejede sig om for alle børnefamilierne, og det nævnte alle ordførere, var tid, tid, tid og atter tid.

I foråret greb regeringen ind i overenskomsterne, og da fandt man på en mærkelig diskriminerende familieomsorgsdagsordning, som var forbeholdt de ansatte med funktionærlignende forhold. Det var jo bestemt ikke løsningen.

I den forbindelse har jeg selvfølgelig også set de undersøgelser, der viser, at mange har anmodet om at få udbetalt penge i stedet for at få de pågældende dage.

Jeg tror ikke, man skal lægge så meget i det, som modstanderne af vores forslag har gjort. Jeg tror, det er meget naturligt, at der har hersket meget stor usikkerhed om, hvordan de dage skulle bruges, og hvem der havde ret til dem. Jeg tror, en tilsvarende undersøgelse om 1 år vil vise noget helt andet.

Men det er selvfølgelig et problem at sætte arbejdstiden ned for enkelte grupper, og vi er da ikke blinde for den bivirkning, det kan give, nemlig at arbejdsgiverne kvier sig ved at ansætte folk med børn, fordi de har nogle andre ordninger, nogle andre forhold.

Det er også derfor, vi i vores forslag så kraftigt pointerer, at der skal ansættes vikarer for de forældre, som vælger at gå ned i tid. Det er nemlig en valgordning, det er ikke nogen bunden og stiv ordning. Det er en ordning med nogle muligheder, men ikke med tvang.

Helst så vi naturligvis, at fagbevægelsen i Danmark gik foran i kampen for en generel arbejdstidsnedsættelse. Men et langsigtet perspektiv kan ikke spises af dem, der i dag er børn og må vokse op i en alt for stresset hverdag med alt for mange timer i institution.

Vi er ikke tilhængere af, at kvinder bare henvises til usikre deltidjob, en økonomi, der gør dem ude af stand til at forsørge sig selv, og dårligere muligheder for videreuddannelse. Vi er heller ikke tilhængere af, at alt for mange kvinder havner i den såkaldte orlovsfælde, fordi der ikke er noget alternativ mellem at køre på fuld kraft eller at gå derhjemme. Det betyder, at mange kvinder i en lang periode mister tilknytningen til arbejdsmarkedet, og vi kender resultatet af det.

Vi kører heller ikke med på det moderne mantra om, at fleksibilitet i sig selv løser alt. Flexibiliteten dækker ofte over løsninger, der betyder, at far og mor aldrig ser hinanden, eller fleksibiliteten kan betyde flere ubekvemme arbejdstider, alt for lange arbejdsdage og skiftehold, der slider os hurtigere ned på både krop og sjæl.

Fleksibilitet er et narreord. Det handler ikke om fleksibilitet, men om mere tid. Derfor skal vi indføre muligheden for, at småbørnsfamilier i en periode kan have 30 timers arbejdsuge, for det gælder i første række netop om den daglige arbejdstidsnedsættelse.

Dagpenge som kompensation for de manglende timer er en mulighed, og det offer, den enkelte kommer til at yde, er altså at gå fra fuld løn til dagpenge for de manglende timer.

Kvindeligt Arbejderforbund i Køge lavede som bekendt et forsøg med nedsat arbejdstid for børnefamilierne på fabrikken Union-Pak. Forsøget viste, at de 10 kvinder, som fik nedsat arbejdstiden til 30 timer ugentlig, brugte dem på børnene og familien. De fik en bedre livskvalitet, og rent faktisk gjorde det kvinderne mere produktive på arbejdspladsen.

Vi har brug for langt flere forsøg og eksperimenter, der sætter tid på dagsordenen, tid til et bedre liv for alle, i første omgang for børn og deres forældre.

Til Socialdemokraternes ordførertale vil jeg sige, at sådan som jeg hørte det, og hvis jeg skulle oversætte den, ja så synes man jo, at sirenernes sang egentlig er smuk. Det betyder, at man jo egentlig synes, at der ligger nogle gode tanker i det her forslag, men man tør ikke blande sig.

Derfor er man nødt til at finde på nogle argumenter imod det, og der er jeg en lille smule træt af den gamle krikke, der bliver trukket af stalden, når man kommer med forslag til at beskæftige sig med arbejdsmarkedsforhold, nemlig at det er i strid med princippet om ikke at blande sig i overenskomsterne. Det her forslag er ikke et forslag om at blande sig i overenskomsterne. Det her forslag er et forslag om en variant af orlovsordningerne, og der er ikke nogen principiel forskel på, at vi har en børnepasningsorlov, og at vi så også har en børnepasningsorlov, der fungerer på den måde, som vi her skitserer. Derfor er der ikke nogen principielle modargumenter og overenskomst-ikkeindblanding, som kan bruges i den her sammenhæng.

Jeg synes, at Socialdemokratiet skulle forholde sig til forslaget væsen og indhold og så være med til at finde nogle løsninger, der kunne sikre, at børnefamilierne kunne få nogle mere tålelige vilkår, sådan som man gang på gang har lovet, ikke bare i forespørgselsdebatter herinde i Folketinget, men også i den valgkamp, der spillede op til sidste valg.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 16:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af en jobbank.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 21/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Regeringen er ligesom forslagsstillerne optaget af at gøre en indsats for at fremme beskæftigelsen og bekæmpe ledigheden. Jeg synes også, at mange af forslagets formål er prisværdige. Ud over bekæmpelsen af ledigheden er der f.eks. udvidelsen af den offentlige service, oprydning efter miljøproblemer og mere økologi. Regeringen har også stor sympati for, at forslagsstillerne særligt nævner projekter for svagere ledige, projekter for flygtninge og indvandrere.

Forslagsstillerne vil løse opgaverne ved at oprette en jobbank, der skal give tilskud til ansættelse af 60.000 ledige personer, men det kan vi jo allerede i forvejen. Ledige kan ansættes i puljejob eller jobtræning til at tage sig af lige præcis de nævnte opgaver. Må jeg tillade mig at minde om, at puljejob jo netop blev oprettet for at udvide den offentlige service f.eks. inden for miljøområdet.

Vi gør i forvejen en stor indsats for at få svagere ledige, flygtninge og indvandrere ud af de lediges rækker. I forslaget stilles krav om merbeskæftigelse hos den arbejdsgiver, der skal have tilskuddet. Det krav stilles også i dag, når der skal oprettes et puljejob eller en jobtræningsplads.

Det foreslås også, at de regionale arbejdsmarkedsråd skal administrere jobbanken med de 60.000 støttede job, men jeg kan ikke se nogen retningslinjer for, hvordan rådene skal administrere ordningen.

Der er heller ikke fastsat nogen særlige grupper af ledige, som skal prioriteres. Der nævnes nogle eksempler på, hvad der kan prioriteres. Men hvordan skal rådene prioritere? Skal alle ledige kunne benytte sig af muligheden? Skal det kun være dem, der risikerer langvarig ledighed? Skal man kunne bruge muligheden i dagpengeperioden eller kun i aktivperioden? Ja, det er spørgsmål, der ikke gives mange vink om i forslaget.

Jeg tror, at der skal en meget mere målrettet indsats til, ellers er der risiko for, at en stor del af de 9 mia. kr., som forslaget koster, bliver brugt på ledige, som selv kunne have fundet sig et arbejde uden offentlige tilskud.

Så har jeg noteret mig, at forslagsstillerne går ind for et aktiveringsforløb, der kan vare længere end 5 år. Det er længe. Ledige skal ikke fastholdes i aktivering. Aktivering skal målrettes mod, at de ledige hurtigst muligt får et ordinært arbejde. Men med så lange forløb, som der er lagt op til her, 5 år, er jeg bange for, at vi kommer til at fastholde de ledige i en aktivering, som ellers skulle have været et skub ind på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, at de aktiveringsredskaber, som vi allerede råder over, så glimrende forfølger det mål om ordinær beskæftigelse, som både forslagsstillerne og regeringen er enige om.

Endelig finder regeringen ikke, at det er dokumenteret, at forslaget er udgiftsneutralt eller ligefrem giver overskud til staten.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte vedtagelsen af beslutningsforslag nr. B 16.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne takke for den meget pæne indledende tilkendegivelse af, at målsætningen med vores forslag var nydelig. Det var dejligt at høre. Men jeg synes, at filmen knækkede, hvis arbejdsministeren har den opfattelse, at det, vi går ind for, er 5 år i aktivering. Det har aldrig nogen sinde været meningen og står heller ikke i forslaget. Ideen er jo præcis, at man skal have mulighed for rigtigt arbejde uden alle mulige ordninger, og hvad ved jeg. Så det må bygge på en vis misforståelse af forslagets indhold.